

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 7C/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516202297
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2017:3516202297.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom sudkyňou JUDr. Júliou Prikrylovou, vo veci žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, IČO 35 717 769, zastúpeného JUDr. Alanom Strelákom, advokátom so sídlom v Bratislave, Na vŕšku 12, proti žalovaným: 1. Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X/XX, A. E., 2. T. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X/XX, A. E., obaja zastúpení JUDr. Ivetou Gavačovou, advokátkou so sídlom SNP 148, Stará Turá o zaplatenie 748,57 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 315,34 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 315,34 eur od 28.07.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

Žalovaným sa priznáva náhrada trov konania vo výške 15,74 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou dňa 21.03.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 748,57 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne z tejto sumy od 28.07.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 15.01.2014 so žalovanými uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 320140084, podľa ktorej mu poskytol úver vo výške 550,- eur s úrokom vo výške 20% z istiny, teda 110,- eur, servisným poplatkom 18% z istiny, teda 99,- eur. Žalovaný sa zaviazal celkovú čiastku 759,- eur uhradiť formou 13 mesačných splátok, a to prvé tri splátky po 2,75 eurá (splátky úroku) a ďalej v pravidelných 10 mesačných splátkach vo výške 75,08 eur (istina vo výške 73,26%, úrok vo výške 13,55%, servisný poplatok vo výške 13,19% z každej splátky). Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky mal žalobca právo žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdili žalovaní podpisom zmluvy. Žalovaný do dňa spísania žaloby uhradil 10,43 eur, pričom posledná suma vo výške 4,93 eur bola uhradená 31.03.2014. Vzhľadom k tomu, že žalovaní neplnili riadne a včas v zmysle splátkového kalendára, oznámil im žalobca stratu výhody splátok podľa § 53 ods.8 Občianskeho zákonníka. V oznámeniach o zosplatnení záväzku zo dňa 15.05.2015 oznámil žalovaným, že celý dlh sa stal splatný ku dňu 27.07.2014. Po tomto zosplatnení žalovaní už nič nezaplatili. Ku dňu podania žaloby dlh predstavuje 745,57 eur, čo je rozdiel medzi poskytnutým úverom spolu s odplátou v celkovej výške 759 eur a zaplatenou sumou 10,43 eur. Na túto sumu žiadal žalobca žalovaných zaviazat' a súčasne si voči nim uplatnil aj úroky z omeškania od 28.07.2014 do zaplatenia vo výške 5,15% ročne.

2. Súd vo veci vydal dňa 26.04.2016 platobný rozkaz sp. zn. 7C/92/2016-19, ktorým zaviazal žalovaných na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom a náhrady trov konania.

3. Žalovaní podali proti platobnému rozkazu dňa 26.05.2016 odpor s vecným odôvodnením. Preto súd dňa 10.11.2016 uznesením č.k. 7C/92/2016-32 platobný rozkaz zrušil.

4. Žalovaní sa k žalobnému návrhu vyjadrili v podanom odpore. Uvedli, že dňa 15.01.2014 uzavrel žalobca so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 320140084, podľa ktorej mal žalobca poskytnúť žalovaným úver vo výške 550,- eur a žalovaní mali vrátiť žalobcovi celkom 759,- eur v 13-tich mesačných splátkach. V ten istý deň, teda 15.01.2014 predložil žalobca na podpis žalovaným aj ďalšie dokumenty, a to štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorých je napr. RPMN 67,70%, rozhodcovskú zmluvu, dohodu o zrážkach zo mzdy a zmluvu o poskytovaní domáceho servisu. Žalovaní mali za tento „servis“ uhradiť odmenu vo výške 225,23 eur v troch mesačných splátkach po 75,08 eur. Finančný sprostredkovateľ žalobcu, ktorý v mene žalobcu zmluvu uzatváral, už v deň podpisu dokumentov vyžiadal od žalovaných prvú splátku odmeny vo výške 75,08 eur, ako aj prvú splátku úveru vo výške 2,25 eur. Ako ďalej žalovaní uvádzajú, zmluvou o domácom servise žalobca obchádza zákon, pretože odplata za tzv. servis (ktorý v podstate spočíva v návšteve sprostredkovateľa žalobcu za účelom osobného výberu splátok, telefonickými urgenciami, atď.) je skrytým poplatkom, ktorý v skutočnosti navyšuje hodnotu, ktorú majú žalovaní žalobcovi zaplatiť za poskytnutie úveru. Žalobca tak doposiaľ od žalovaných vybral sumu 234,44 eur, ktoré priradil tak, že na splátku úveru zarátal sumu 8,50 eur a sumu 226,16 eur započítal na úhradu služieb domáceho servisu. Žalovaní sú laici a nevedeli posúdiť, či vôbec bude pre nich úver z hľadiska podmienok prijateľný a výhodný. Ročná percentuálna miera nákladov podľa uvedeného údaju predstavuje 67,70%, čo je podľa názoru žalovaných neprijateľnou podmienkou. Taktiež obchodné podmienky zmluvy o úvere obsahujú neprijateľné podmienky, čo sa týka sankcií za oneskorenie s platením splátok. Žalovaní ako spotrebiteľia nemali žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, pretože bola vypracovaná ako štandardná predtlačená zmluva. To isté platí aj o ostatných nadväzujúcich právnych úkonoch (zmluva o poskytovaní domáceho servisu, rozhodcovská zmluva, dohody o zrážkach zo mzdy), hoci žalobca sa o nich v žalobe žiadnym spôsobom nezmieňuje. Všetky tieto právne dokumenty sú koncipované tak, že na seba nadväzujú, a žalovaní boli postavení do situácie, že ak by napr. odmietli podpísať rozhodcovskú zmluvu, nebol by im úver zo strany žalobcu poskytnutý. Vzhľadom na neprijateľné zmluvné podmienky žiadajú žalovaní, aby súd ako prejudiciálnu otázku prejednal platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 320140084 zo dňa 15.01.2014, a to pre ich rozpor s viacerými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a taktiež s § 53 odsek 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluva je takisto v rozpore s § 53 odsek 6 Občianskeho zákonníka. Podľa § 11 odsek 1 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. V prípade vyslovenia neplatnosti zmluvy by boli strany povinné vrátiť si to, čo si vzájomne plnili, žalovaní by teda boli povinní vrátiť žalobcovi rozdiel medzi skutočne poskytnutými finančnými prostriedkami vo výške 472,47 eur (deklarovaná výška úveru 550,- eur mínus 2,25 eur ako suma odrátaná na splátku úveru v deň jeho poskytnutia a mínus 75,08 eur ako suma odrátaná na splátku domáceho servisu v deň poskytnutia úveru) a uhradenými platbami žalovaných v prospech žalobcu, teda 234,44 eur. Rozdiel tak predstavuje sumu 238,01 eur. Žalovaní navrhujú, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol s odôvodnením, že žalobca si uplatňuje nárok z neplatného právneho úkonu.

5. Žalobca dňa 15.02.2017 doručil tunajšiemu súdu vyjadrenie k odporu žalovaných, v ktorom vyjadril svoj nesúhlas s tvrdeniami žalovaných, ktoré uviedli v odpore. Ako uviedol, predmetom sporu je pohľadávka vyplývajúca zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 320140084, ktorú dňa 15.01.2014 uzavrel obchodný zástupca spoločnosti TELERVIS PLUS, a.s., - žalobcu, so žalovaným 1/, Z. G., ako dlžníkom a so žalovaným 2/, T. Q., ako spoludlžníkom. Na základe predmetnej Zmluvy bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 550,- €, za celkový úrok vo výške 20 % z poskytnutej istiny, t.j. 110,- €, pričom za poskytnutie úveru si žalobca účtoval servisný poplatok vo výške 18 % z poskytnutej istiny, t.j. 99,- €. Žalovaní sa svojim vlastnoručným podpisom na predmetnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere zaviazali uhradiť žalobcovi čiastku vo výške 759,- €, v 13 mesačných splátkach, a to v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 2,75 € (splátky úroku) a v ďalších 10 mesačných splátkach vo výške 75,08 € (istina vo výške 73,26%, úrok vo výške 13,55% a servisný poplatok vo výške 13,19% z každej jednotlivkej splátky). Zmluvné strany sa taktiež dohodli, že prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení zmluvy a každá nasledujúca splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Žalovaní uhradili len sumu vo výške 10,43 € na Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, čo predstavuje úhradu

len prvých 3 dohodnutých splátok v celom rozsahu a čiastočnej úhrady 4. splátky, čiže žalovaní svoj dlh neuhradili v sume vo výške 748,57 € (759,- € - 10,43 € = 748,57 €). Žalobca sa ďalej vyjadril k sporným úhradám vo výške 225,23 €, ktoré žiadajú žalovaní započítať na spotrebiteľský úver. Uvedené úhrady boli odmenou za poskytnutie služby Domáci servis na základe Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu. Žalobca a žalovaní dňa 15.01.2014 uzavreli Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, pričom jej predmetom bola úprava vzájomných práv a povinností zmluvných strán pri využívaní služby domáci servis, t.j. poskytovanie konzultačných a nadštandardných služieb, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta, v tomto prípade o žalovaného. K uvedenému žalobca dodáva, že žalovaní svojim podpisom samostatnej žiadosti o poskytnutie domáceho servisu si objednali službu Domáci servis ako ďalšiu službu z portfólia služieb poskytovaných žalobcom. Žalovaní sa za poskytnutie služby „Domáci servis“ zaviazal navrhovateľovi uhradiť odmenu za túto službu vo výške 225,23 €, a to v 3 pravidelných mesačných splátkach vo výške 75,08 €. Podľa názoru žalobcu si žalovaní svojim vlastnoručným podpisom na samostatnej žiadosti o poskytnutie domáceho servisu dobrovoľne objednali službu „Domáci servis“, ako ďalšiu z portfólia služieb poskytovaných žalobcom, na základe čoho so žalovanými bola až následne uzatvorená Zmluva o poskytovaní domáceho servisu. Zdôraznil, že žalovaní si doplnkovú službu - „Domáci servis“ zvlášť a dobrovoľne objednali. Vzhľadom na to, že poskytovanie služby „Domáci servis“ je predmetom samostatnej objednávky a samostatnej zmluvy, pričom uzavretie Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu v žiadnom prípade nie je podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru. Žalobca je taktiež toho názoru, že táto Zmluva nie je predmetom tohto súdneho konania. Na podporu svojich tvrdení žalobca uviedol príkladom rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, Národnej banky Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky v obdobných konaniach. Žalobca považuje dojednanú odmenu aj za plne súladnú s dobrými mravmi, pretože v plnej miere zodpovedá náročnosti toho, že sa obchodný zástupca musí dostaviť do bydliska žalobcu za účelom planenia Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, z čoho prirodzene vznikajú žalovanému aj značné náklady spočívajúce najmä v cestovných nákladoch a amortizácii, rovnako aj náklady v súvislosti so stratou času a zabezpečením úhrad ľuďom, ktorí tieto činnosti v mene žalovaného vykonávali, v prípade, že by takéto cesty vykonával advokát, patrila by mu odmena v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z ktorá by mnohonásobne prevyšovala dojednanú odmenu podľa Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu. Žalobca taktiež dáva do pozornosti fakt, že na predloženom splátkovom kalendári, sú platby správne oddelené, keďže na ľavej strane je zjavné označenie služby „Domáci servis“ spolu s počtom a výškou splátok, a na pravej strane je označenie „ÚVER“, kde sú taktiež označené splátky, ich výška a ďalšie údaje. Ďalej žalobca uvádza, že uvádzanie zákonnej náležitosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne ročnú percentuálnu mieru nákladov, nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, dokonca ani za samotnú zmluvnú podmienku, nakoľko táto hodnota sa vypočíta na základe rovnice podľa zákona č. 129/2010 Z.z., pričom sa jedná o zložitú matematickú rovnicu, ktorá sa vypočíta buď algebrickým spôsobom alebo numerickou aproximáciou. Táto rovnica kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnom čerpaných prostriedkov úveru na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok dlžnej sumy, vrátane úroku a odplaty na strane druhej, s prihliadnutím na rôznu výšku jednotlivých splátok a rovnako s prihliadnutím na splatnosť jednotlivých splátok od poskytnutia spotrebiteľského úveru.

6. Podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

7. Vzhľadom k tomu, že v tomto konaní ide o spor jednoduchého právneho posúdenia veci a hodnota spotrebiteľského sporu nepresahuje 1.000,- Eur, súd vyvesil dňa 14.11.2017 oznam na úradnej tabuli súdu, že dňa 11.12.2017 o 09.00 hod. na č.d. 200B, 2. poschodie v budove Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, bude vo veci verejne vyhlásený rozsudok.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených žalobcom, a to zmluvy o úvere č. 320140084 zo dňa 15.01.2014, predžalobnej upomienky zo dňa 24.04.2015, oznámenia o zosplatnení dlhu zo dňa 15.05.2015 v spojení s poštovým hárkom, písomným vyjadrením žalobcu k podanému odporu, listinných dôkazov predložených žalovanými, a to zmluvy o poskytovaní domáceho servisu zo dňa 15.01.2014, rozhodcovskej zmluvy zo dňa 15.01.2014, dohôd o zrážkach zo mzdy zo dňa 15.01.2014, prehľadu platieb žalovaných, podaným odporom žalovaných a ostatným spisovým materiálom a zistil tento stav veci:

9. Z fotokópie zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 320140084 bolo preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako dlžníci uzavreli dňa 15.01.2014 zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový, bezhotovostný spotrebiteľský úver vo výške 550,- eur za celkový úrok vo výške 20% z istiny, teda 110,- eur, servisný poplatok 18% z istiny, teda 99,- eur. Celková čiastka na úhradu 759,- eur, ktorú sa žalovaní zaviazali uhradiť formou 13 mesačných splátok s tým, že prvé tri splátky boli po 2,75 eur a ďalších 10 mesačných splátok vo výške 75,08 eur (istina vo výške 73,26%, úrok vo výške 13,55%, servisný poplatok vo výške 13,19% z každej splátky). Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky mal žalobca právo žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi. Priemerná RPMN bola ku dňu podpisu zmluvy 45,94%. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdili žalovaní podpisom zmluvy. Súčasne sa účastníci zmluvy dohodli, že v prípade omeškania troch mesiacov so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi. V bode 2 obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy je definovaná konečná splatnosť úveru ako 370. deň po uzatvorení zmluvy, pričom doba trvania zmluvy je od uzatvorenia zmluvy do termínu konečnej splatnosti úveru.

10. Žalovaní boli vyzvaní na splnenie záväzkov výzvami zo dňa 24.04.2015.

11. Listami žalobcu zo dňa 15.05.2015 bol uplatnený nárok na zosplatenie záväzku s výzvou na úhradu 766,72 eur a zmluvnou pokutou s tým, že záväzok mal byť zosplatený ku dňu 27.07.2014.

12. Súd zároveň zistil, že medzi stranami sporu bola uzavretá Zmluva o poskytovaní domáceho servisu na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať žalovaným konzultačné a nadštandardné služby, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe zmluvy o úvere č. 320140084 zo dňa 15.01.2014 uzatvorenej medzi poskytovateľom ako veriteľom a klientom ako dlžníkom. Je to služba spočívajúca najmä v preberaní zaúčtovanie peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrolu splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a následné následky nesplácania. Celková výška odplaty bola uvedená vo výške 225,23 eur a splatná v troch mesačných splátkach vo výške 75,08 eur.

13. Podľa obsahu prehľadu platieb žalovaných na základe zmluvy o úvere č. 320140084, súd zistil výber čiastky 75,08 eur na domáci servis a čiastky 2,25 eur na úver dňa 15.01.2014, výber čiastky 75,08 eur na odplatu za domáci servis a čiastky 2,25 eur na úver dňa 22.01.2014, výber čiastky 76 eur na odplatu za domáci servis a čiastky 4 eur na úver dňa 31.03.2014.

14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 500 ods. 1 Obch. zák. dlžník je oprávnený uplatniť nárok na poskytnutie peňažných prostriedkov v lehote určenej v zmluve. Ak táto lehota nie je v zmluve určená, môže dlžník tento nárok uplatniť, dokiaľ poskytnutie úveru niektorá strana nevypovie.

16. Podľa § 500 ods. 2 Obch. zák. ak zmluva neurčuje alebo osobitný zákon neustanovuje inú výpovednú lehotu, môže poskytnutie úveru vypovedať dlžník s okamžitou účinnosťou a veriteľ ku koncu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená dlžníkovi.

17. Podľa § 501 Obch. zák. veriteľ je povinný dlžníkovi peňažné prostriedky poskytnúť, ak ho o to dlžník v súlade so zmluvou požiadal, a to v dobe určenej v požiadavke, inak bez zbytočného odkladu.

18. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

19. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

20. Predmetná zmluva o úvere, ktorú uzavrel žalobca ako dodávateľ so žalovanými ako spotrebiteľmi, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Je nevyhnutné posudzovať ju podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v rozhodnom čase, teda v čase uzavretia zmluvy, ako aj všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. §52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

21. Podľa § 9 ods. 1, 2 písm. a), b), d), f), g), i), j), k), y) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

22. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

23. Súd podrobil prieskumu zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 320140084 zo dňa 15.01.2014, na ktorú aplikoval ust. zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom k dátumu uzavretia zmluvy, zákon č. 250/2007 Z.z. ako aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

24. Súd zistil, že v zmluve o úvere nie je obsiahnutá zákonom stanovená podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pretože v zmluve je len ustanovenie o tom, že úver je splatný v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 2,75 eura a v pravidelných rovnomerných 10 mesačných splátkach vo výške 75,08 eur, pričom prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po platnosti predchádzajúcej splátky. Teda zmluva nevymedzuje presnú a nezameniteľnú splatnosť splátok tak, ako to vyžaduje zákonodarca s uvedením termínov splátok a s ich členením na istinu, úrok a poplatky. Uvedené členenie súd považuje za podstatné najmä z dôvodu, že dlžník má právo splatiť úver aj pred dobou splatnosti a z výpočtu splátok mu musí byť zrejmé, akú časť istiny, úrokov a poplatkov splatil a aký záväzok mu zostáva. Pokiaľ vzhľadom na stanovenie poplatkov zahrňujúcich aj zmluvný úrok nedochádzalo k amortizácii istiny, musela zmluva podľa § 9 ods. 2 písm. m) zák. č. 129/2010 Z.z. obsahovať súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich

pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny. V tejto súvislosti súd poukazuje na dôvodovú správu k zákonu podľa ktorej „Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti /splácať istinu, úroky a iné poplatky/ vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

25. Pokiaľ sa týka ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, súd je názoru, že táto náležitosť musí byť uvedená v texte samotnej zmluvy a nie je dostačujúce uvedenie tejto náležitosti napr. vo všeobecných obchodných podmienkach a to bez ohľadu na to, či je na samostatných listinách alebo na rube zmluvy, či je alebo nie je dlžníkom podpísaná. Nepochybne všeobecné obchodné podmienky tvoria súčasť zmluvy. Jednoznačne však nemajú za cieľ a nemôžu upravovať základné náležitosti zmluvy, pretože sú stanovené veriteľom vopred, pred uzavretím právneho úkonu a zo strany dlžníka sú nemenné, nemôže zasahovať do ich obsahu. Zároveň aj podľa názvu - obchodné podmienky je zrejmé, že tieto obsahujú všeobecné časti a to niektoré osobitne rozvedené ustanovenia zmluvy, postupy a pod., za ktorých môže byť poskytnutý úver, postup pri aplikácii zákonných a zmluvných ustanovení a pod.. Z obsahu zákona č. 129/2010 Z.z. je zrejmé, že veriteľ musí vypočítať v deň uzavretia zmluvy RPMN a túto zverejniť v zmluve. Tento základný údaj slúži pre orientáciu výhodnosti dlžníka, preto musí byť uvedená v samotnom obsahu s ostatnými základnými náležitosťami zmluvy tak, aby údaj bol prehľadný a spolu s uvedením údajov o priemernej RPMN mohol poskytovať prehľad o výhodnosti či nevýhodnosti pôžičky. V tomto prípade je v časti pri splátkach uvedená síce priemerná RPMN vo výške 45,94%, avšak nie je uvedená skutočná RPMN, ktorá priemernú RPMN výrazne prekračuje. Teda dlžník - spotrebiteľ môže byť uvedený do omylu s tým, že vpísanú priemernú RPMN môže považovať za základnú sadzbu a bez náležitosti, až neobvyklej pozornosti, vyhľadania základných ustanovení zmluvy v obchodných podmienkach, nemôže porovnať výhodnosť úveru. Súd pritom poukazuje na celkovú prax, kde všetky bankové a nebankové subjekty (absolútne prevažná väčšina) uvádza túto náležitosť pri výške úrokovej sadzby, splátkach a pod.. Veriteľ vždy musí postupovať voči dlžníkom transparentne a čestne, najmä ak ponúka úvery klientom za pomerne vysoký úrok a poplatky, ktorým neposkytnú úver banky (prípadne si nevedia vybaviť úver v banke), a teda jedná sa o veľmi finančne a sociálne citlivé osoby. Účelom aplikácie zákona nemá byť len formálne splnenie litery zákona, ale skutočné informovanie o všetkých rizikách a podmienkach. Preto zaradenie podstatnej náležitosti zmluvy, ktorá má byť určená v čase uzavretia právneho úkonu do obchodných podmienok pripravených a určených pred uzavretím zmluvy, súd považuje za zmluvné dojednanie v rozpore so zákonom.

26. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva obsahovať niektoré údaje, s absenciou ktorých je spojený zákonom uvedený následok. Takýmto údajom je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. V danom prípade tento údaj nie je v zmluve uvedený, v zmluve je uvedený iba údaj o priemernej RPMN. Údaj o RPMN sa neuvádza ani v obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou zmluvy, uvedený je iba spôsob jeho výpočtu. Následkom absencie takéhoto údaju v úverovej zmluve je podľa citovaného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch skutočnosť, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

27. Súd je preto názoru, že úver je potrebné považovať podľa § 11 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

28. V bode 26 rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa

možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu.

29. Úlohu súdu však nemožno obmedziť len na formálne skúmanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale v rámci ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými obchodnými podmienkami či nekalými obchodnými praktikami, musí poskytovať spotrebiteľovi ochranu aj pri vzájomne súvisiacich a podmienených zmluvách. Ak navrhovateľ má za to, že takáto ochrana presahuje právomoc súdu poskytovať spotrebiteľovi ochranu, môže navrhnúť iniciovať konanie o prejudiciálnej otázke, najmä ak svoj postoj riadne dôvodní nie len vo vzťahu k svojim očakávaniam ale aj vo vzťahu k celkovej úprave EÚ.

30. Súd o svojej právomoci nemá pochybnosti, pričom poukazuje aj na základný článok Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS čl. 22, podľa ktorého členské štáty by mali mať naďalej možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré zakazujú veriteľom žiadať od spotrebiteľa, aby si v súvislosti so zmluvou o úvere otvoril bankový účet alebo uzavrel dohodu o ďalšej doplnkovej službe, alebo aby hradil výdavky alebo poplatky za takéto bankové účty alebo ďalšie doplnkové služby. V členských štátoch, v ktorých sú takéto kombinované ponuky povolené, by spotrebiteľia mali byť pred uzavretím zmluvy o úvere informovaní o akýchkoľvek doplnkových službách, ktoré sú povinné na získanie úveru vo všeobecnosti alebo za ponúkaných podmienok. Náklady na tieto doplnkové služby by sa mali zahrnúť do celkových nákladov spojených s úverom alebo ak sa výška týchto nákladov nedá stanoviť vopred, spotrebiteľom by sa mali pred uzavretím zmluvy poskytnúť primerané informácie o ich existencii. Predpokladá sa, že veriteľ musí mať informácie o nákladoch na doplnkové služby, ktoré spotrebiteľovi ponúka sám alebo v mene tretej osoby, s výnimkou prípadov, keď ich cena závisí od osobitnej charakteristiky alebo situácie spotrebiteľa.

31. Súd sa preto prejudiciálne zaoberal záväznosťou a platnosťou tzv. „zmluvy o poskytovaní domáceho servisu“, nakoľko takáto zmluva súvisí práve so zmluvou o úvere, keďže na základe nej práve dlžník platí poplatky, ktoré by neplatil, pokiaľ by neuzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Samotné uzavretie zmluvy o domácom servise bez zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd považuje za nemožné.

32. Zmluva o domácom servise je ponúkaná súbežne so zmluvou o úvere o čom svedčí aj uvedenie poplatkov za „domáci servis“ v samotnom tlačive spoločne s evidenciou úhrad zo zmluvy o úvere a v evidencii výplat agenta.

33. Predmetom servisu na základe zmluvy má byť „služba“ veriteľa voči dlžníkovi vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb, spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania (čl. I.).

34. Za túto službu sa podľa zmluvy žalovaní zaviazali zaplatiť poskytovateľovi odmenu v prípade zmluvy o domácom servise prevyšujúci odplatu uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere a to aj s pripočítaním úroku. Odplata mala byť uhrádzaná v troch splátkach v prepočte rovnajúcim sa splátkam zo zmluvy o úvere v poradí 4. až 13. splátka, t.j. 75,089 eur. Pre prípad nesplnenia uvedeného záväzku podľa čl. II zmluvy o domácom servise bol navrhovateľ oprávnený požadovať od klienta jednorazovú zmluvnú pokutu vo výške 10 % z odmeny, splatnú v okamihu, keď sa klient dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Podľa čl. III. zmluvy, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká písomnou dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom zmluvy, ktorá je predmetom domáceho servisu.

35. Z obsahu zmluvy o domácom servise, ďalej len „ZoDS“, je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s úverovou zmluvou, na zánik ktorej, resp. na splnenie záväzkov z ktorej bol viazaný aj zánik tejto zmluvy. Teda podľa názoru súdu ide o závislú zmluvu na príslušnej úverovej zmluve. Uvedená skutočnosť je zvýraznená aj tým, že „cena služby“ dosahuje súčet výšky troch mesačných splátok dohodnutých v danej úverovej zmluve, ktoré podľa zmluvy o úvere sú pri úvere splácané len symbolickej sume (prvé tri splátky úveru), pričom splátky ZoDS sú splatné v termíne splatnosti prvých troch znížených splátok zmluvy o úvere. V skutočnosti je možné polemizovať o tom, či mohol alebo nemohol dlžník a spoludlžník odmietnuť uzavrieť takúto zmluvu, najmä ak reálna situácia, sociálne pomery či tieseň

ich donútili prijať ponúkaný úver. V podstate reálnosť možnosti odmietnutia takejto služby záleží od postoja obchodného zástupcu, ktorý si podpis takejto zmluvy môže vyhradiť a to najmä preto, že z takéhoto plnenia mu plynú výhody vo forme odmeny - odplaty. Podľa názoru súdu, musí práve veriteľ preukázať, že dlžník mal nie len formálne ale aj reálne právo odmietnuť uzavrieť doplnkovú zmluvu a že uzavretím takejto zmluvy nie je podmienené poskytnutie úveru či poskytnutie úveru za rovnakých podmienok. V tomto rozsahu dôkazné bremeno zaťažuje veriteľa a veriteľ - žalobca takúto skutočnosť nepreukázal. Súd je názoru, že predmetná zmluva o domácom servise nepriniesla pre dlžníkov viac práv a výhod, ako by mali, pokiaľ by zmluvu neuzavreli. Ak doplnková zmluva neprináša pre dlžníka viac výhod, prípadne výhody nezodpovedajú reálne odplate za službu, prípadne odplata je za služby, ktoré aj bez uzavretia zmluvy musí veriteľ poskytnúť, samotné ponúkanie takejto služby predstavuje nekalú obchodnú praktiku, ktorej je veriteľ povinný zdržať sa voči spotrebiteľovi. Ponúkané služby nikdy nemôžu zodpovedať odplate, aby ich ponúka a plní veriteľ či ich poskytovať aj bez osobitne uzavretej zmluvy, ale dokonca je povinný ich ponúkať v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru.

36. Podľa názoru súdu, ak by obchodný zástupca zodpovedne pristupoval k právam dlžníkom, tak by im ani pri základnej starostlivosti nemal uzavretie takejto zmluvy ponúknuť, pretože je pre dlžníkov zjavne nevýhodná a ponúkanie takejto zmluvy, a to aj dobrovoľné predstavuje nekalú obchodnú taktiku zo strany veriteľa. Ak sa obchodné praktiky zameriavajú na určitú skupinu spotrebiteľov, priemerný člen tejto skupiny predstavuje referenčné kritérium a zmluva sa posudzuje voči takejto osobe, teda oprávnenosť alebo nekalosť obchodnej praktiky sa potom posúdi na základe tohto referenčného kritéria.

37. Je pravda, že veriteľ nemusí prijímať cez obchodného zástupcu splátky a môže odkázať dlžníka na úhradu bezhotovostným prevodom alebo vkladom na účet. Prípadná odplata za takúto úhradu však môže pokrývať najviac náklady a nie byť zdrojom zisku. V tomto prípade by veriteľ svojou činnosťou zasahoval do činnosti podľa zákona o bankách poskytovaním bankových služieb. Navyše podľa ustanovení zmluvy, upozorňovaním na termíny a preberaním hotovosti činnosť obchodného zástupcu skôr pripomína činnosť pri vymáhaní pohľadávok ako činnosť v mene zastúpených dlžníkov. Pri osobnom upozorňovaní a kontrole „obchodného zástupcu“ je pri skupine klientov veriteľa väčší predpoklad úhrady ako ten, že budú pravidelne vykonávať bezhotovostnú úhradu splátok, keď poväčšine ani nemajú bankový účet, prípadne ho majú blokováný, je im z dôvodu viacerých exekúcií zakázané nakladať s majetkom a pod.. Taktiež podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ako aj zák. č. 129/2010 Z.z. ako aj podľa povinností finančného agenta - sprostredkovateľa, väčšinu povinností uvedených v zmluve je povinný vykonávať veriteľ priamo či prostredníctvom zástupcu alebo agenta, napr. starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy je povinný vykonať v predúverových rokovaníach a povinnosti pri poskytovaní úverov. Ak je určitý zástupca oprávnený preberať úhradu, tak nesmie odmietnuť prevzatie hotovostnej úhrady. Zaúčtovať peňažnú hotovosť (aj bezhotovostné platby) na úhradu splátky úveru ukladá veriteľovi zákon, rovnako mu platné zákony ukladajú povinnosť upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania s upozorneniami v zmluve a predzmluvných formulároch. Vedenie a kontrola splátkového kalendára je zas činnosť vyslovene v záujme veriteľa, nakoľko nevydával žiadne doklady o úhradách, účtovné doklady, dlžníkovi ale nahrádzal to takýmto spôsobom (fakticky obchádzal zákon).

38. Súd upozorňuje na skutočnosť, že ak postupne bolo zákonodarcom zakázané účtovanie poplatkov za vedenie úverového účtu, nakoľko sú takéto činnosti viac v prospech veriteľa ako dlžníka, tak jednoznačne činnosti vymedzené v predmete zmluvy o domácom servise sú viac v prospech veriteľa ako dlžníka a výhoda poskytnutá dlžníkovi (ak vôbec reálne nejaká jestvuje), je v značnom nepomere k odplate vo výške troch splátok úver.

39. Súd nezistil žiadne iné „poskytovanie služieb“, ako finančné poradenstvo, správa majetku a pod., naopak, podľa zistených skutočností nadštandardné služby využívané na nútené vyberanie splátok, zastrašovanie a presadzovanie záujmov veriteľa. Súd ani v iných konaniach nedokázal zistiť skutočný rozdiel a výhodu klienta, ktorému je poskytovaný domáci servis od klienta, ktorému takýto domáci servis poskytovaný nebol najmä v takom rozsahu, aby bola dôvodná odplata vo výške cca 1/3 úveru, resp. odplata prekračujúca výšku odplaty a úroku z úveru. Navyše finančný agent žalobcu konal jednoznačne v rozpore s ust. § 9 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; pričom vymedzením takejto služby bola zvýšená odplata spojené s poskytnutím úveru.

40. Súd preto takúto zmluvu považoval za vyslovene účelovú v snahe obísť najvyššiu povolenú hranicu úrokov a sankcií s cieľom obchádzať zákon, minimálne poskytnutím neprimeranej protislužby za odplatu zabezpečiť si ďalšie plnenie od spotrebiteľa za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, teda obsahovo sa rovnajúcej neprimeranej podmienku (§ 53 ods. 4 písm. t/ a v/ Občianskeho zákonníka). Na uvedenom názore súdu nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že v niektorých prípadoch súdy považovali zmluvu za osobitný právny úkon, obdobne ako aj prípadné názory Slovenskej obchodnej inšpekcie. Súd preto Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu považoval za zmluvu spojenú so zmluvou o spotrebiteľskom úvere - závislú zmluvu, doplnkovú zmluvu, ktorá bola uzavretá za neprimerane nevýhodných podmienok pre spotrebiteľa, navyiac za zmluvu viazanú na poskytnutie spotrebiteľského úveru a ako takú ju považoval za absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

41. Pokiaľ žalobca poukazoval na nemožnosť súdu dožadovať sa a zisťovať takého skutočnosti v občianskom súdnom konaní, súd prvej inštancie konštatuje, že bez zistenia celkového rozsahu práv a povinností pri poskytnutí spotrebiteľského úveru by bola poskytnutá ochrana spotrebiteľskému vzťahu len formálna.

42. Nakoľko žalobca poskytol žalovaným sumu 550,- eur, úver považoval súd za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a zistil, že žalovaní uhradili spolu 234,66 eur (z toho 8,50 eur na úhradu úveru a 226,16 eur na úhradu zmluvy o domácom servise), zaviazal žalovaných na zaplatenie zostatku 315,34 eur spoločne a nerozdielne ako rozdielu medzi poskytnutými prostriedkami bez úrokov a poplatkov a úhradami. Súd teda úhradu na „domáci servis“ započítal a zohľadnil ako celkovú úhradu záväzkov dlžníkov voči veriteľovi, nakoľko sa jednalo o závislú zmluvu, ktorá bola v rozpore s dobrými mravmi dosiahnutá na základe nekalých praktík len za účelom obchádzania maximálnej výšky odplaty. Vzhľadom na uvedené na zaplatenie tejto sumy súd žalovaných zaviazal spolu s úrokmi z omeškania v súlade s § 517 od. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

43. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnejším žalovaným priznal nárok na pomernú náhradu trov konania vo výške 15,74 % (úspech žalovaných 57,87% - úspech žalobcu 42,13 %) k čomu súd dospel nasledovne. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie istiny vo výške 748,57 eur, súd mu priznal sumu 315,34 eur, vo zvyšnej časti (433,23 eur) žalobu zamietol. Úspech žalovaných je tak vo výške 57,87 % a úspech žalobcu vo výške 42,13 %.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.